

bundne Omstændigheder til Tilveiebringelse af Oplysninger i de Retninger, i hvilke det gjøres fornødent til Vøsning af de ved Ulykkestilfældet opstaaende civilretlige Mellemværender mellem alle dem, som ere interesserede i Slibet og dets indehavende Lønning — Søforklaringen. Denne Undersøgelse er nærmest vel kun et Thingsvidne, under hvilket Skipperen eller andre paa hans Vegne foreløbig søger at sikre Beviset for de Omstændigheder, under hvilke Ulykken er foregaaet, men det staar under Søforklaringen alle dem, der ere retlig interesserede i den foresaldne Ulykke, frit for, ved Spørgsmaal, som foranlediges stillede de af Skipperen fremstillede Vidner, eller ved Fremstilling af andre Vidner samt ved Foretagelsen af andre retlige Stridt, at søge de Oplysninger supplerede, som Skipperen forelægger. Der tilkommer derhos Dommeren saavel efter de almindelige Regler, der gjælde for den Dommer, som leder Optragelsen af et Thingsvidne, som ganske særligt efter de specielt for Søfartsforhold gjældende Regler, se D. L. 4—8—2, en Forpligtelse til at paase, at den fulde Sandhed fremkommer, og at Ulykkestilfældet i sin Helhed oplyses saa fuldstændigt som muligt. Denne altsaa nærmest i den civile Processus Former foregaaende Undersøgelse er for alle de i Ulykkestilfældet interesserede Parter af den allerførste Betydning med Hensyn til de af Ulykkestilfældet berørte formueretlige Forhold, hvis Betydning meget ofte langt overveier de offentligretlige Interesser, som Tilfældet berører, og navnlig er det af særlig Vigtighed, at denne til de formueretlige Interessesers Varetagelse sigtende Undersøgelse afsluttes snarest muligt. Det er nu af Sølovscommissionen gjort gjældende, og Justitsministeriet tiltræder ganske denne Betragtning, at det er i høj Grad magtpaaliggende, at denne civilprocessuelle Undersøgelse ikke skydes til Side af den Undersøgelse, som nærmest til Oplysning om offentligretlige Forhold maatte blive at anstille, men at der er en nærliggende Grund til at befrygte, at dette vil blive Tilfældet, naar de to Undersøgelser skulle gaa jevnledes ved Siden af hinanden, medens saavel den Mand, der skal forestaa Undersøgelserne, som de Personer, hvis Forklaring skal have, og i det Hele det Bevismateriale, hoormed der opereres, under begge Undersøgelserne ere de samme. Den ene eller den anden af disse Undersøgelser vil, tilbøielig efter Omstændigheder, som ere ganske tilfældige, blive den overveienende og derved styde den anden Undersøgelse og de Interesser, som knytte sig til denne, til Side, og en saadan Dobbeltthed bør derfor søges undgaaet.

Disse Betragtninger maa derfor lede til at søge en Ordning tilveiebragt, ved hvilken de tvende Arter af Undersøgelser forenes. Hertil er der saameget mere Grund, som de Regler, der for Liden gjælde for Søforklaringer, i og for sig ere

mangelfulde og derfor ogsaa af Sølovscommissionen vare gjorte til Gjenstand for en indgaaende Behandling, nærmest sigtende til i endnu stærkere Grad, end Tilfældet hidtil har været, at gjøre det til en Pligt for Retten at gribe supplerende og kontrollerende ind i Henseende til Tilveiebringelsen af de fornødne Oplysninger, saa at der i alle Tilfælde kommer til at foreligge, saavidt Omstændighederne tillade det, fuld Oplysning om Ulykkestilfældets Bestaafenhed og de forskellige til samme medvirkende Faktorer. Det var herved tillige fra Sølovscommissionens Side forudsat som usseligt, at der ogsaa udenfor Kjøbenhavn kunde blive givet de Retter, ved hvis Medvirkning Søforklaringen skulde tilveiebringes, en saadan Sammenfatning, at Retten selv kunde siges at være i Besiddelse af den til en betryggende Ledelse af dens Virksomhed paa dette Omraade fornødne Søtændighed. Om det nu end, forsaavidt som den nuværende Lovgivning om Søforklarings Afgivelse erkjendes at være mangelfuld og trængende til supplerende Bestemmelser, maatte erkjendes, at disse Mangler ikke ere mere fremtrædende, end at man, uden at sætte væsentlige Interesser paa Spil, kunde have oppebiet den Tid, da Sølovscommissionen vilde være istand til at fremlægge sit Arbejde, saa er det paa den anden Side klart, at det er magtpaaliggende, at man ikke ved at søge en Lovordning tilveiebragt paa et Omraade, der paa flere Punkter stærkt berører Gjenstanden for Sølovscommissionens Virksomhed, paa noget Punkt præjudicerer dens Arbejde. Naar det derfor maatte erkjendes, at de Undersøgelser, der for offentlige Interessesers Skyld anses fornødne med Hensyn til Spulzykker, endog paa det Nærmeste berøre et vigtigt Afsnit af Sølovscommissionens Opgave, var det nødvendigt, naar man antog ikke at kunne opsætte at søge en legislativ Ordning truffet for hines Vedkommende, da ogsaa at indbringe Spørgsmaalet om nye Lovregler for Søforklarings Vedkommende under Drøftelsen og herved at tage Hensyn til de Resultater, til hvilke Sølovscommissionen allerede maatte være kommen.

Dette er sket ved Udarbejdelsen af nærværende Forslag, for hvis første Afsnit de Arbejder, som forelaa i Sølovscommissionen, efter dertil af denne Kommission meddelt Samtykke og efter yderligere Forhandling med den om Enkelthederne, ligge til Grund. Opgaven har, som allerede berørt, været den, at søge de Undersøgelser, som anses fornødne for at forhindre Brugen af usødygtige Skibe, og de Undersøgelser, som foranlediges ved de til Spulzykker knyttede formueretlige Interesser, forenede til en samlet Undersøgelse, der i alle Retninger afgiver den fornødne Betryggelse og ligeligt varetager de forskellige Interesser. Dette kunde ikke ske ved at tage den offentlige Undersøgelse til Udgangspunkt. For det Første kunde denne ikke